

## USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **V. F.**, zastoupený Mgr. Bc. Ulyanou Šauerovou, advokátkou se sídlem Moravská 2, Plzeň, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, za účasti: **K. F.**, zastoupená Mgr. Bc. Ulyanou Šauerovou, advokátkou se sídlem Moravská 2, Plzeň, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 13. 3. 2024, č. j. 30 A 3/2023 – 93,

### t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 3 400 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám advokátky Mgr. Bc. Ulyany Šauerové.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

### Odůvodnění:

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 7. 11. 2023, č. j. MV-15716-8/ZR-2023, zrušil platnost zaměstnanecké karty žalobce podle § 46e odst. 1, ve spojení s § 37 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), neboť byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslné trestné činnosti (ohrožení pod vlivem návykové látky dle § 274 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník), a stanovil mu lhůtu k vycestování z území České republiky 30 dnů od právní moci uvedeného rozhodnutí.

[2] Krajský soud v Plzni (dále jen „*krajský soud*“) rozhodnutí žalovaného rozsudkem ze dne 13. 3. 2024, č. j. 30 A 3/2023 - 93, zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[3] Krajský soud přisvědčil žalovanému, že zákon o pobytu cizinců výslovně neukládá správnímu orgánu povinnost hodnotit dopad rozhodnutí do cizincova soukromého a rodinného života v případě zrušení platnosti zaměstnanecké karty postupem dle § 46e odst. 1 zákona o pobytu cizinců. To ovšem nic nemění na tom, že povinnost zvážit

přiměřenost dopadu každého rozhodnutí do těchto práv vyplývá přímo z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Krajský soud v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2019, č. j. 10 Azs 310/2019 - 32, č. 3990/2020 Sb. NSS, dle něž, pokud cizinec namítá nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života a porušení čl. 8 Úmluvy, správní orgán se s touto námitkou musí vypořádat bez ohledu na to, zda zákon o pobytu cizinců v daném typu řízení tuto povinnost stanoví. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019 - 39, krajský soud dodal, že k potenciální aktivaci čl. 8 Úmluvy musí cizinec v řízení vznést konkrétní námitku nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života (cizincem tvrzená nepřiměřenost dopadů rozhodnutí nesmí být jen zdánlivá či zjevně nemyslitelná).

[4] Dále krajský soud uvedl, že byť žalobce v řízení před žalovaným vznesl konkrétní námitku nepřiměřenosti zásahu do svého soukromého a rodinného života týkající se opakovaného pokusu o umělé oplodnění jeho manželky (která v soudním řízení vystupuje jako osoba zúčastněná na řízení) na klinice v České republice a námitku porušení čl. 8 Úmluvy, žalovaný se otázkou přiměřenosti *de facto* odmítl zabývat s tím, že „*správní orgán v tomto řízení nemá žádnou zákonnou povinnost zabývat se přiměřeností vydaného rozhodnutí dle zákona o pobytu cizinců*“ a že „*ustanovení § 174a se na toto řízení nevztahuje, což vyplývá přímo z § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců*.“ Krajský soud na základě shora uvedeného konstatoval, že žalobce uplatnil řádnou žalobní námitku zpochybňující přiměřenost dopadů rozhodnutí žalovaného do jeho rodinného a soukromého života. Úlohou žalovaného tudíž bylo se touto otázkou řádně zabývat; neučinil-li tak, zatížil své rozhodnutí nezákonností. Krajský soud žalovaného zavázal, aby se v dalším řízení přezkoumatelně zabýval (ne)důvodností žalobcových tvrzení ohledně nepřiměřenosti zásahu do jeho soukromého a rodinného života, respektive námitkami porušení čl. 8 Úmluvy.

[5] Proti výše uvedenému rozsudku podává žalovaný (dále jen „*stěžovatel*“) kasační stížnost, jejíž důvod podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního (dále jen „*s. ř. s.*“).

[6] Stěžovatel má za to, že k naplnění hypotézy § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců bylo dostatečné jeho zjištění, že žalobce byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu. Tvrdí, že obecný test přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života provedl v daném případě již zákonodárce, neboť nepodmínil aplikaci § 37 odst. 1 zákona o pobytu cizinců posouzením přiměřenosti, a poukazuje na to, že dle § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců není třeba přiměřenost dopadu rozhodnutí zkoumat tam, kde to zákon výslovně nestanoví. V obecné rovině lze tedy předpokládat, že v případě spáchání úmyslného trestného činu bude vždy převažovat veřejný zájem na ukončení pobytu cizince na území nad zájmem cizince na vedení soukromého či rodinného života v České republice. Ostatně také judikatura dovodila, že i přes absenci výslovného zákonného požadavku na posouzení přiměřenosti rozhodnutí, jsou správní orgány povinny posoudit soulad rozhodnutí s mezinárodními závazky pouze ke konkrétní námitce cizince.

[7] Dále stěžovatel nesouhlasí s krajským soudem, že se nezabýval námitkami týkajícími se nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Tvrdí, že ve svém

pokračování

rozhodnutí uvedl, že za „zcela účelovou výmluvu, která navíc na řízení nemá naprosto žádný vliv, považuje správní orgán to, že cizinec tak jednal, neboť se dozvěděl o tom, že umělé oplodnění manželky bylo neúspěšné, a navíc že si neuvědomil, že před jízdou pil alkohol. Čemuž se dá jen stěží uvěřit s ohledem na fakt, že dle výše uvedeného trestního rozsudku před jízdou vypil nejméně 3 plastové lahve jedenáctistupňového piva Braník, každá o objemu 2 litry.“ Dále stěžovatel ve svém rozhodnutí konstatoval, že „[z]a zcela irelevantní pak považuje správní orgán rovněž tvrzení, že trestnou činnost spáchal pod vlivem tíživé rodinné situace. Navíc s ohledem na ust. § 52 správního řádu se jedná o tvrzení zcela nepřezkoumatelné, neboť k němu účastník řízení nedoložil nic, co by toto tvrzení mělo podporovat. Účastník řízení do spisu doložil lékařské zprávy své manželky, jedna je ze dne 3. 6. 2022 a druhá ze dne 22. 5. 2023. Trestné činnosti se dopustil dne 20. 6. 2023.“

[8] Stěžovatel rovněž namítá, že zrušení platnosti zaměstnanecké karty by mohlo mít za následek zásah do soukromého a rodinného života v ojedinělých případech. Poukazuje na to, že ve svém rozhodnutí uvedl, že zrušení platnosti zaměstnanecké karty není v rozporu s čl. 8 Úmluvy, přičemž žalobce tuto námitku uplatnil, ale nijak ji nezduvodnil; samotný fakt, že v České republice žije jeho manželka, neznamená, že by zrušení jeho zaměstnanecké karty bylo v rozporu s čl. 8 Úmluvy. V této souvislosti odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2008, č. j. 7 As 21/2008 - 101, ze kterého se podává, že ve skutkově shodných případech jako je tento, má jednoznačně veřejný zájem přednost před zájmem jednotlivce.

[9] Stěžovatel tak shrnuje, že se ve svém rozhodnutí zabýval zásahem do soukromého a rodinného života žalobce, dospěl však k závěru, že nebude takové intenzity, aby mohlo dojít k porušení mezinárodních závazků. Navíc jediný konkrétní dopad, který byl žalobce schopen formulovat, byla snaha o zplození potomka cestou asistované reprodukce. K tomu stěžovatel uvádí, že v centru asistované reprodukce je pobyt realizován formou krátkých návštěv. I kdyby žalobce žil mimo Českou republiku, nebránilo by mu to pobývat v České republice krátkodobě, než by byly provedeny zdravotní úkony v reprodukčním centru.

[10] Nakonec stěžovatel upozorňuje na to, že žalobci bylo uděleno vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu uvedeného v § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. V současné době je tedy oprávněn v České republice pobývat, realizovat zde svůj rodinný život a s manželkou navštěvovat kliniku asistované reprodukce.

[11] Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalobce uvádí, že nespochybňuje, že se dopustil trestného činu. Dle něj je však třeba vzít v potaz, že do té doby žádný trestný čin nespáchal, s orgány činnými v trestním řízení spolupracoval a uhradil peněžitý trest. Výklad stěžovatele, dle něž se na jeho protiprávní jednání má hledět jako na velmi závažné porušení veřejného pořádku, označuje za nepřiměřený. Nesouhlasí ani se stěžovatelem, že se dostatečně zabýval přiměřeností dopadů jeho rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Zejména pochybil, pokud dopady do rodinného života žalobce neporovnal s dopady do veřejného pořádku, pokud by žalobce v České republice nadále žil, ačkoliv spáchal trestný čin. Nakonec tvrdí, že v případě zrušení dlouhodobého pobytu ve formě zaměstnanecké karty (a zrušení dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu, které je víc než reálné) nebude mít možnost se svou manželkou a případným narozeným nezletilým dítětem pobývat v České republice.

[12] Dříve, než mohl Nejvyšší správní soud posoudit námitky uplatněné v kasační stížnosti, musel posoudit otázku její přijatelnosti. Nejvyšší správní soud přitom vyhodnotil kasační stížnost jako nepřijatelnou ve smyslu § 104a odst. 1 s. ř. s. Přijatelnost je obecně dána v případech, k nimž se judikatura doposud nevyjádřila, v nichž existuje judikatura rozporná (nejednotná), nebo je potřeba učinit judikaturní odklon. Dále přijatelnost zakládá rovněž zásadní pochybení krajského soudu, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele (blíže viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, č. 933/2006 Sb. NSS, a ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021 – 28, č. 4219/2021 Sb. NSS; všechna zde citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na [www.nssoud.cz](http://www.nssoud.cz)). Ani jednu z těchto situací Nejvyšší správní soud v nyní projednávané věci neshledal. Pro úplnost lze dodat, že uvedená judikatorně ustálená kritéria přijatelnosti kasační stížnosti, vycházející z citovaného usnesení č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, jsou použitelná i po novele § 104a odst. 1 s. ř. s., která s účinností od 1. 4. 2021 rozšířila okruh případů, při jejichž přezkumu zdejší soud posuzuje přijatelnost kasační stížnosti (viz výše rovněž odkazované usnesení č. j. 9 As 83/2021 – 28).

[13] V nyní projednávané věci je stěžovatelem žalovaný správní orgán. Dle judikatury Nejvyššího správního soudu lze i v takovém případě považovat kasační stížnost za přijatelnou, pokud by bylo shledáno zásadní pochybení krajského soudu při výkladu hmotného nebo procesního práva, případně pokud by krajský soud nerespektoval konstantní a bezrozpornou soudní judikaturu (srov. rozsudek ze dne 31. 1. 2007, č. j. 2 Azs 21/2006 – 59, č. 1143/2007 Sb. NSS).

[14] Stěžovatel výslovně neuvedl žádný důvod přijatelnosti kasační stížnosti.

[15] Ani Nejvyšší správní soud v kasační argumentaci nenalezl žádnou právní otázku, jež by mohla mít obecný dopad na rozhodovací činnost krajských soudů a k níž by se měl Nejvyšší správní soud vyjádřit za účelem sjednocování judikatury. Takovou otázku soud nedovodil ani z obsahu napadeného rozsudku či ze soudního a správního spisu.

[16] K povinnosti správního orgánu zabývat se námitkou nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života cizince v situaci, kdy zákon o pobytu cizinců v daném typu řízení správnímu orgánu povinnost k posouzení této otázky nestanoví, ale cizinec tuto námitku ve správním řízení uplatnil, existuje ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu. Například z již zmiňovaného rozsudku č. j. 10 Azs 310/2019 - 32 vyplývá, že „*článek 8 Úmluvy je přímo aplikovatelný a má přednost před zákonem. Znamená to, že pokud stěžovatel namítá nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života a porušení článku 8 Úmluvy, správní orgán se s touto námitkou musí vypořádat bez ohledu na to, zda zákon o pobytu cizinců v daném řízení vyžaduje nebo nevyžaduje posouzení přiměřenosti ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců.*“ Dále pak z rozsudků č. j. 10 Azs 256/2019 – 39 nebo ze dne 23. 12. 2019, č. j. 10 Azs 262/2019 - 31, se podává, že se správní orgán touto otázkou musí zabývat, pokud cizinec uplatnil *konkrétní námitku* nepřiměřenosti zásahu do soukromého či rodinného života.

[17] Krajský soud postupoval v souladu s výše zmiňovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu, pokud uvedl, že s ohledem na to, že žalobce v řízení před stěžovatelem vznesl konkrétní námitku nepřiměřenosti zásahu do jeho soukromého a rodinného života týkající se opakovaného pokusu o umělé oplodnění jeho manželky na území České

pokračování

republiky, stěžovatel se jí měl zabývat. K této námitce stěžovatel ve svém rozhodnutí toliko uvedl, že samotný fakt, že v České republice žije jeho manželka, neznamená, že zrušení zaměstnanecké karty by bylo v rozporu s čl. 8 Úmluvy; na námitku probíhajícího umělého oplodnění manželky žalobce v České republice stěžovatel nereagoval a učinil tak teprve v kasační stížnosti. Ve správním řízení pouze stěžovatel reagoval na dřívější neúspěšný pokus o umělé oplodnění manželky žalobce jako tvrzený důvod, proč se žalobce opil a poté řídil automobil; jak je popsáno výše, nezabýval se však probíhajícím pokusem o umělé oplodnění manželky žalobce jako tvrzeným důvodem nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života.

[18] Nejvyšší správní soud shrnuje, že v napadeném rozsudku neshledal žádná pochybení, včetně závěru krajského soudu, že se stěžovatel nezabýval námitkou (ne)přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce v důsledku zrušení platnosti zaměstnanecké karty, natož pochybení zásadního rázu, která by mohla mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[19] Lze tak uzavřít, že v posuzované věci nevystala žádná právní otázka, k níž by se judikatura Nejvyššího správního soudu dosud nevyjádřila nebo v níž by byla judikatura rozporná. Nejvyšší správní soud nezjistil ani žádné zásadní pochybení krajského soudu při výkladu hmotného či procesního práva.

[20] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů kasační stížnost podle § 104a odst. 1 s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl.

[21] Rozhodnutí o nákladech řízení vychází z principu úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1, větou první s. ř. s. (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020 – 33, část III. 4.; č. 4170/2021 Sb. NSS). Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Toto právo náleží procesně úspěšnému žalobci, a to za jeden úkon právní služby učiněný jeho zástupkyní, konkrétně za vyjádření ke kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) – dále jen „advokátní tarif“]. Žalobci přísluší odměna ve výši 3 100 Kč za daný úkon právní služby [§ 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, ve spojení s § 7 bodem 5 téhož předpisu], společně s náhradou hotových výdajů za tento úkon ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Zástupkyně žalobce nedoložila, že je plátcem daně z přidané hodnoty (§ 14a odst. 1 advokátního tarifu), a celková částka odměny se proto o sazbu této daně nezvyšuje. Souhrnná výše náhrady nákladů řízení o kasační stížnosti tedy činí částku 3 400 Kč. Tuto částku je stěžovatel povinen zaplatit žalobci k rukám jeho zástupkyně, advokátky Mgr. Bc. Ulyany Šauerové, a to do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

[22] Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil, popř. jí soud může na návrh z důvodů zvláštního zřetele přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. V daném případě Nejvyšší správní soud neuložil osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost a tato osoba přiznání náhrady nákladů řízení nepožadovala. Proto jí (za použití § 120 s. ř. s.) právo na náhradu nákladů řízení nevzniklo.

**Poučení:** Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. prosince 2024

JUDr. Tomáš Rychlý  
předseda senátu